02. נח. מתיבת נח לחזון הנביאים.

במרכז חזון אחרית הימים שחזו נביאי ישראל, מופיע חזון השלום העולמי לעתיד לבוא.

(ישעיהו יא 6): וְגָר זְאֵב עִם כֶּבֶשׂ, וְנָמֵר עִם גְּדִי יִרְבָּץ ... פסוקים המשתלבים עם פרק ב בספר ישעיהו (ב 4): וְכִתְּתוּ חַרְבוֹתָם לְאִתִּים, וַחֲנִיתוֹתֵיהֶם לְמַזְמֵרוֹת.

אבל למעשה, כבר היו דברים מעולם! החזון של וְגָר זְאֵב עִם כֶּבֶשׂ איננו חזון עתידי דווקא, הוא כבר התקיים. בדור המבול ובתיבת נח, במשך חודשים ארוכים, חיות טרף חיו יחד עם נח ומשפחתו, ולא קרה דבר. איש לא נטרף, איש לא נרמס, איש לא הוכש על ידי נחש.

כך שאל רבי מאיר שפירא זצ"ל, (1887-1933), ראש ישיבת חכמי לובלין, יוזם 'הדף היומי' שבשבוע הקרוב, בז' בחשוון, יום הזיכרון שלו.

ותשובתו: אמנם, בתיבת נח שרר שלום אוניברסלי בין הטורפים לנטרפים, אך מול המבול שררה אימה משותפת, ולבעלי החיים לא הייתה ברירה אלא לחיות בשלום אם רצונם היה לשרוד. הנביא שדיבר על שלום עולמי מדבר על שלום של 'יש ברירה', לא שלום שנובע מ'אין ברירה', לא שלום כפוי.

עינינו הרואות שלפעמים יש בקושי שפה משותפת בין אנשים, אבל בעתות של מתח, לפתע נשברות המחיצות ונוצרת שפה משותפת.

אין זה השלום שאנחנו מצפים אלא שאיפתנו היא שלום של 'יש ברירה'.